

พระราชบัญญัติ แก้ไขพระราชบัญญัติ

กรรมสิทธิ์ผู้เช่าหนังสือ พ.ศ. ๒๔๕๗

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้า ๆ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า
เป็น เวลา อันสมควร ที่ จะ แก้ไข พระราชบัญญัติ กรรมสิทธิ์ผู้เช่าหนังสือ
ร.ศ. ๑๒๐ เพื่อขยายให้คน ประโยชน์ แห่ง พระราชบัญญัติ นี้ แผลไฟศาล
ไป ถึง บุคคลผู้อื่น ที่มี ใจ เป็น ผู้เช่า หนังสือ แต่ จะ ได้ ทำ ให้ บรรดา ครู
กับ ทั้ง ผู้แต่ง ตำรา วิชา และ ผู้แต่ง เรื่องราว ต่าง ๆ มี อุดมการณ์ ทำ
การ แต่ง หนังสือ ต่าง ๆ ให้ เป็น คน ประโยชน์ ถาวร แก่ บ้านเมือง ยิ่ง ขึ้น

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า พระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติกรรมสิทธิ์ผู้แต่งหนังสือ พ.ศ. ๒๔๕๗

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ได้ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ คำที่ว่า "หนังสือ" ในพระราชบัญญัติเดิมนั้นให้เป็นที่เข้าใจว่า หมายความว่า ความตลอดถึงสมุดที่เป็นเล่ม หรือภาค หรือ พแนกของเล่ม สมุด หรือ หนังสือ เล่มเล็ก ๆ หรือ กระดาษ ชนิดใดที่มีอักษร พิมพ์ กระดาษ พิมพ์ บทเพลง แผ่นที่ หรือ แบบตัว อย่าง หรือ เรื่อง ตคร ต่าง ๆ แล เรื่อง คนตรีต่าง ๆ ด้วย

มาตรา ๔ การจัดระเบียบที่ กรม พระอาลักษณ์นั้น ต้องให้มีข้อความพิศดารดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อหนังสือ
- (๒) ศักราชวัน เดือน ปีที่พิมพ์ขึ้นครั้งแรก
- (๓) ชื่อ แล ตำแหน่งงานของผู้พิมพ์
- (๔) ชื่อ แล ที่สำนัก อักษรย ของผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ในประการที่ ๓ แลที่ ๔ นั้น แม้จะเป็นบุคคลคนเดียวก็ไม่ใช่เป็นการซ้ำของ)

มาตรา ๕

ถ้าหนังสือเรื่องใดที่พิมพ์ขึ้นโดยไม่มีชื่อผู้แต่ง
การจดรูเบียร์ จะจดแต่ชื่อ แต่ที่สำนักขายของ ผู้
พิมพ์หนังสือคนแรกนั้นลง แทนชื่อแต่ที่อยู่ของผู้แต่ง
หนังสือก็ให้เป็นการใช้ได้ แต่ต้องให้ผู้แต่งหนังสือ
นั้นมีอำนาจที่จะแปล แต่เพิ่มจำนวนเล่มที่แต่งให้
มากขึ้นได้เสมอ เว้นไว้แต่ผู้แต่ง กับผู้ที่มีชื่อปรากฏ
ว่าเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ จะได้ทำสัญญากันได้เป็น
อย่างอื่นเท่านั้น

มาตรา ๖

คำที่ว่า กรรมสิทธิ์นั้น ให้เป็นที่เข้าใจแต่หมายถึง
ความว่า อำนาจสิทธิ์ขาดแต่ผู้เดียวในการที่จะพิมพ์
จะแปล หรือจะเพิ่มจำนวนเล่มหนังสือที่แต่ง ซึ่งมีคำว่า
กรรมสิทธิ์ติดอยู่ด้วยนั้นให้มากขึ้นได้ แต่บรรดากรรม
สิทธิ์ทั้งนี้ ให้ถือว่าเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคลซึ่งจะต้อง
วินิจฉัยในเรื่องจัดการทรัพย์สินมรดกของผู้ตายเช่น
อย่างทรัพย์สินส่วนบุคคลนั้น

มาตรา ๗

ผู้แต่งหนังสือปาฐะกะธาใด ๆ เรื่องเดียว หรือหลาย
เรื่องก็ดี หรือบุคคลผู้ใดรับชื่อหรือรับโอนฉบับหนังสือ
ปาฐะกะธานั้น ๆ มาจากผู้แต่งก็ดี มีอำนาจสิทธิ์
ขาดแต่ผู้เดียวที่จะพิมพ์ แต่โฆษณาหนังสือปาฐะกะธา
นั้น ๆ ได้ ถ้าแต่ผู้ใดบังอาจตอกคัทหนังสือเช่นนั้น

โดยทางศัพท์ใดก็ดี หรือขีดเขียน อักษร อย่างไร ๆ
 แดเขาไปพิมพ์ หรือทำเป็น เล่ม แดเขาออกโฆษณาโดย
 ไม่ได้รับอนุญาตจากผู้แต่ง หรือจากผู้ที่ได้รับซื้อหรือ
 รับโอนมาจากผู้แต่งก็ดี แต่ผู้ใดรู้แล้วว่าหนังสือ นั้น ๆ
 ได้พิมพ์จนแดเขาออกโฆษณาโดยไม่ได้รับอนุญาต มั่งอาจ
 เอาหนังสือประูจะระกะนั้น ๆ ไปขาย หรือเอาออกตั้ง
 วางขายก็ดี ท่านว่าผู้นั้น มีความผิด ตามโทษานุโทษ
 ที่ได้กำหนดไว้ใน พระราชบัญญัติเดิม แล้ว ฉะนั้น

มาตรา ๘

บุคคลผู้ใดได้เสียค่าธรรมเนียมเข้าไปฟัง การ แต่ง
 ประูจะระกะนั้นใด ๆ หรือผู้ที่เขาไปฟัง และอยู่ในที่นั้น
 โดยทางใด ๆ ก็ดี ท่านห้ามมิให้ถือ แดต้นนิษฐาน
 ว่าเป็นผู้ที่ได้ มีอนุญาต หรือได้รับ ความยินยอมให้พิมพ์
 ตอกคัด แดโฆษณา เรื่องประูจะระกะนั้น ๆ โดยเหตุที่
 ได้รับอนุญาตให้เข้าไป ฟัง การ แต่ง ประูจะระกะนั้น เสีย
 เป็นอันขาด

มาตรา ๙

ผู้แต่ง หนังสือประูจะระกะนั้นใด ๆ เรื่องเดียว หรือหลาย
 เรื่องก็ดี หรือผู้ที่ได้รับซื้อ หรือรับโอน หนังสือ นั้น
 มาจากผู้แต่ง ก็ดี เมื่อ ก่อนที่จะ แต่ง ประูจะระกะนั้น ๆ
 จะต้อง นำ หนังสือ นั้น มา จด ฐเบียง ที่ กรม พระ ศาลักษณ
 โดย ข้อ ความ พิศดาร ดังต่อไปนี้

(๑) เรื่อง ของ หนังสือ ปาฐะกะธา

(๒) ศุภมาศ วัน เดือน ปี ของ หนังสือ ปาฐะกะธา หรือ ภาคคน ของ หนังสือ นั้น

(๓) ชื่อ แด่ ที่ ตำแหน่ง อาศรัย ของ ผู้ แต่ง ปาฐะกะธา

(๔) ชื่อ แด่ ที่ ตำแหน่ง อาศรัย ของ ผู้ เป็น เจ้า ของ กรรมสิทธิ์

มาตรา ๑๐

การ เก็บรวบรวม ข้อความ ต่าง ๆ ก็ อาจ จะ พัง เป็น เหตุ ให้ มกกรรมสิทธิ์ ได้ เมื่อ ได้ มี ผู้ เก็บรวบรวม เรื่องราว ต่าง ๆ ที่ ใคร ๆ จะ เก็บ ได้นั้น มารวม เข้า เป็น เล่ม แด่ ผู้ เก็บรวบรวม เรื่อง ที่ หวัง จะ ดอ ก คัด เรื่อง ราว จาก หนังสือ เล่ม นั้น ไม่ ได้ จะ ทำ ได้ ก็ ต้อง เป็น การ ดำ เนิน ใจ ความ ใน เรื่อง ที่ คน ได้ เก็บ มา เอง

มาตรา ๑๑

หนังสือ ที่ ออก เป็น กำหนด เวลา ซึ่ง รวม ทั้ง หนังสือ พิมพ์ หนังสือ วน จ นย ข้อความ ของ หนังสือ ต่าง ๆ หนังสือ ข้าน เล่ม ที่ ออก เป็น ครัง คราว หนังสือ อธิบาย ข้อความ ใน วิชาการ ต่าง ๆ หรือ หนังสือ ที่ ออก เป็น ตำ คัมภีร์ ไป นั้น เมื่อ ได้ นำ มา จด รุ เบียง แล้วย ก็ ให้ มี กรรม สิทธิ์ ได้

มาตรา ๑๒

การ จด รุ เบียง ตาม ความ ใน มาตรา ๑๐ แล มาตรา ๑๑ นั้น ให้ จด ข้อความ โดย พิศ าวร ดัง ค่ำ ไป นั้น

(๑) ชื่อของหนังสือที่รวบรวมเป็นเล่มขึ้น หรือหนังสือที่ออกเป็นกำหนดเวลา

(๒) คุรุมาศวันเดือนปี ที่พิมพ์เล่มต้น หรือภาคต้นเมื่อครั้งแรก

(๓) ชื่อแต่ที่สำนักอาศัยของผู้พิมพ์ (ถ้าผู้พิมพ์ไม่ใช่ผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์)

(๔) ชื่อแต่ที่สำนักอาศัยของผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์

มาตรา ๑๓

รัฐบาลก็ดี หรือผู้รับมอบพระของรัฐบาลก็ดี มีอำนาจที่จะร้องขอกรรมสิทธิ์ได้เช่นอย่างบุคคลสามัญนั้น คนใช้ของรัฐบาลที่มีหน้าที่แต่งหนังสือนั้น เมื่อแต่งหนังสือแบบแผนใด ๆ ขึ้นแล้ว กรรมสิทธิ์ในการแต่งหนังสือ นั้นต้องเป็นของรัฐบาลทุกเมื่อ บรรดาหนังสือเรื่องการศึกษาทั้งหมด ซึ่งรัฐบาลได้จัดทำแก่พิมพ์ขึ้นโดยเสียค่าใช้จ่ายไปนั้น กรรมสิทธิ์ในหนังสือนั้น ๆ จะต้องคงเป็นของรัฐบาลเสมอ

มาตรา ๑๔

การจตุเบียรหนังสือภาคต้น หรือเล่มต้นนั้น ให้คุมค่อไป ถึงหนังสือภาคหลังหรือเล่มหลังต่อไปด้วย การจตุเบียรหนังสือพิมพ์ รายวัน หรือหนังสือที่ ออกเป็นคราว ๆ

ฉบับแรก ก็ให้คุมต่อไป ถึงหนังสือ เช่นกล่าว น ที่ ออก ฉบับ
หลัง ๆ ด้วย การจตุเบียรหนังสือที่ผู้แต่งเขียนเป็นเรื่อง
กล่าวคนไปใน ครั้งแรกก็ให้คุม ตลอดไป ถึง หนังสือ เรื่อง
นั้น ซึ่ง ผู้แต่งจะออกใน ครั้ง หลัง ๆ คุงเดียวกัน

มาตรา ๑๕ หนังสือ ซึ่ง มีบังคับ จะเอาออก ชายโดยเหตุที่เป็นเรื่อง
หยามกาย เรื่อง หลบหลู่ ตัก คำตนา หรือ เรื่อง ยุยง ให้เกิด
จลาจลนั้น จะให้ มี กรรมสิทธิ์ไม่ได้ อนึ่ง หนังสือ เรื่องใด
ที่กล่าวคำเท็จ เพื่อ ประสงค์ จะ หลอกหลวง ให้ ประชาชนหลง
เชื่อต่าง ๆ ก็ต้องห้ามมิให้ มี กรรมสิทธิ์ เหมือนกัน

มาตรา ๑๖ ผู้หนึ่ง ผู้ใด จะ ขอ ตรวจดูต้นฉบับ รัฐเบียร กรรมสิทธิ์ เรื่อง
ใด ที่กรมพระธาตุกษณก็ได้ เมื่อได้เสียค่าธรรมเนียม
ให้เรื่องละ ๑ บาท แต่ จะ ต้องการ ดำเนา ที่ ถูกต้อง ใน เรื่อง
ใด ตาม รายการใน รัฐเบียรก็ได้ เมื่อได้เสีย ค่า ธรรมเนียม
ให้ฉบับละ ๕ บาท

มาตรา ๑๗ ดำเนา รัฐเบียร ที่ได้รับรอง ว่า ถูกต้องนั้น จะ นำ มายื่น
เป็น พยานใน ศาลต่าง ๆ ได้ ทั้ง เป็น ที่ เชื่อได้ ใน ชั้น ต้น
ว่ามีหลักฐานใน เรื่องเป็น เจ้าของกรรมสิทธิ์หนังสือ หรือ
เรื่อง การ โอน กรรมสิทธิ์ นั้น ด้วย

มาตรา ๑๘

ผู้ใดโต้แย้งความเดือดร้อนด้วยข้อความในรายการ
อย่างใด ๆ ที่จดใน บัญชี ฐุเบียง ของกรมพระอดัษณ
ก็ อาจ จะ ทำ คำ ร้อง ยื่น ต่อ ศาล แห่ง ขอ ให้ ออก คำ สั่ง ให้
เปลี่ยน แก่ หรือ ลบ ทำ ตาย รายการ นั้น เสีย ได้

มาตรา ๑๙

ผู้ใด แกล้ง จด เอง หรือ กระทำ ให้ ผู้ อื่น จด รายการ ที่
เป็นเท็จ ลง ใน บัญชี ฐุเบียง ก็ได้ หรือ ผู้ใด แกล้ง แนะนำ
หรือ กระทำ ให้ มี จำ เนหา เท็จ ซัน ใน เรื่อง รายการ ฐุเบียง
อย่างใด ๆ ก็ได้ ท่าน ว่า ผู้ นั้น มีความ ผิด อาจ ถูก พ้อง
หา ให้ ต้อง โทษ ตาม ความ ผิด ใน ส่วน ที่ ๕ หมวด ที่ ๗
แห่ง กฎหมาย ตั๊กษณ อาญา ได้

มาตรา ๒๐

ผู้ เป็น เจ้า ของ กรรมสิทธิ์ มี อำนาจ ที่ จะ ร้อง ขอ หมาย
ห้าม มิ ให้ ผู้ ต่ วง เติม ต กรรมสิทธิ์ พมพ์ โฆษณา หรือ ขาย หนึ่ง ดี้อ
ได้ ต่อ ไป ใน การ ทำ คำ ร้อง ขอ หมาย ห้าม นั้น ท่าน ว่า
ไม่ จำ เปน จะ ต้อง พิสูจน์ ถึง ความ เสีย หาย อย่างใด ๆ ที่
ได้ เกิด ขึ้น โดย แท้ นั้น เลย ให้ ศาล เปน ที่ พอ ใจ ว่า
การ เสีย หาย อาจ จะ เกิด ขึ้น ได้ เสมอ บรรดา สุ่ม ต
หนึ่ง ดี้อ ทั้ง หมด ที่ อยู่ ใน ความ ยึด ถือ ของ ผู้ ทำ การ ต่ วง
เติม ต นั้น ต้อง ตก เปน ทรัพย์สิน สัมบัค ของ ผู้ เปน เจ้า ของ
กรรมสิทธิ์ ทั้ง ดี้น

มาตรา ๒๑

ในคดีใด ๆ ที่ฟ้องร้องกัน ด้วยเรื่อง ล่วง เดมิต
กรรมสิทธิ์นั้น โจทย์หาจำเเน จะ ต้อง พิสูจน์ ว่าการล่วง
เดมิต นั้นได้เป็นไปโดย แกงังไม่ แม้ความ เจตนา สุจริต
ก็ จะไม่มีผลที่ เป็น เหตุให้ แกงังได้ ทั้ง จะ ต้อง เป็น
ข้อสันนิษฐานได้ว่า ผู้ ล่วงเดมิตได้ มีเจตนา ร้าย ที่ จะ ให้
เกิด ความ เสีย หาย ขึ้น เพราะ การ ล่วงเดมิต แห่ง กิจการ
นั้น ด้วย

มาตรา ๒๒

บรรดา บุคคล ที่ จะ ได้รับ กรรมสิทธิ์ นั้น ท่านให้
พึงเขียน แชก ข้อความ ลง ในหนังสือ ที่ตน จะ ร้อง ขอกรรมสิทธิ์
ที่ นำ หนังสือ หรือ ที่ โปะ ปก หน้า สุ่มุด หรือ ส่วนใด ๆ ของ
สมุด ที่ จะ เห็น ได้ โดยง่าย นั้น เป็น คำว่า “ มีกรรมสิทธิ์
ตาม พระราชบัญญัติ ”

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๖ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๕๕๗
เป็น วันที่ ๑๔๕๗ หรือ ปีที่ ๕ ในรัชกาล บัณฑิต นั้น